

квази една малка чета противо неприятелский приливъ, който постоянствува разяренъ да погълне станътъ ни. — Азъ ли ся намѣрихъ единий, гдѣто всичко да прѣтърпя съ трѣскавъ огънь? Отъ тѣзи Французски слабади да бѣгамъ, да ся прѣслѣдвамъ, които съмъ ги побѣждавалъ въ двайсетъ сражения!

Коя ще да е тая необорима, коя е тая богиня на страха, която отведнѣжъ прѣоборѣща щастие то за побѣда, и която направва една нищожна армия, състояща отъ страшливи сърни на лъвове? Може ли една вълшебница, която играе само рола та на героизмътъ да побѣди и уплаши истинни тѣ герои? Една жена ми прикѣсна слава та на побѣди тѣ! —

Солдатъ. (като бяга). Момичето, бягай прѣдводителю! —

Талботъ. (ударва го въ земята). Ти иди въ Ада! Този трѣбва да ся прободѣ, който бяга отъ страхъ! (пробожда го и излиза).

ЯВЛЕНИЕ ШЕСТО.

Сирѣна та ся промѣнява. Английский лагеръ гори, трампета биятъ, бяганіе и прислѣдование. Послѣ нѣколко време дохожда Монтгомери.

Монтгомери. (самъ). Кѣдѣ да бягамъ? Около пълно неприятели, и смъртъ та ма чака! Тука разсърдений прѣдводителъ затворилъ пътя, и съ сабята си въспира войска та, като я праща на смъртъ; а на кърваво то поле стои ужасната, и бѣлва огънь — нѣма нѣкоя шубрачка за да ма скрие, ахъ кѣдѣ е Адътъ сигурно то мѣсто! О несчастний, да не бѣхъ прѣминалъ морето, но благородна лудостъ ма накара да дира слава въ тѣзи проклета Франция, и на сега, намѣрихъ съдба та си на кърваво то, убийствено поле. — Да бѣхъ далече, далече отъ тѣзи страна на красно то наше цвѣтуще крайморие, въ милий ми бащинъ домъ, гдѣто съмъ оставилъ майка и ^{дочка} (отецъ въ скърбъ, и нежна, сладка годеница. —